

J.D.
ROBB

TY BUDEŠ
DALŠÍ

Copyright © 2024 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu PASSIONS IN DEATH
vydaného v roce 2024
nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-638-4

*Má chyba a selhání netkví v mých tužbách,
ale v tom, že je nedokážu ovládat.*

Jack Kerouac

Jazykem Přátelství nejsou slova, ale významy.

Henry David Thoreau

1. kapitola

Ten mejdan byl bomba!

Erin Albrightová se na chvíli zastavila a jen vstřebávala všeobecnou vřavu. Dusot hudby určené k rozpohybování každého pozadí způsobil, že řečená pozadí zaplnila taneční parket. Díky světlům – střídavě eroticky červeným, elektricky modrým a žhavě růžovým – působilo všechno nesku-tečně sexy!

Neškodily ani barmanovy štědré dávky hlavního drinku dnešního večera, koktejlu s názvem Dívčí síla.

Vybraly si pondělní večer v Klubu vyděděnců, protože chtěly žhavé, sexy prostředí a celý klub víceméně jen pro sebe – tím pádem měly dostatek prostoru pro desítky přátel, jež chtěly na oslavu pozvat.

Během pondělních večerů v Klubu vyděděnců hrály holo-kapely, takže si hosté mohli vyskočit na pódium a připojit se.

I to posilovalo zábavu.

Shauna se právě vyšvihla na jeviště – opět – a někdo se dopustil té chyby, že jí podal mikrofon. Shauna měla hlas jako kočka v říji a teď s ním vřeštěla text k písničce „Per to do mě“.

Bože, mohla by snad být ještě rozkošnější?

A za pět dní, pouhých pět dní, jak si Erin pomyslela, 20. srpna 2061, se stane mou ženou a já zase její.

Budeme navždy spolu.

Shauna Hunnicutová s výškou stosedmapadesáti centimetrů Erin připomínala sexy vílu s nezakrotnou hřívou červených vlasů a velkýma, krásnýma modrýma očima. A její úsměv? Další bomba.

Ty vlasy ji na první pohled zaujaly a Shauniny oči ji přímo oslnily. Ale ten úsměv? Páni, ten si ji okamžitě podmanil.

Zašla do Spokojených nohou pro boty a odešla úplně poblázněná. Ona, nezávislá pouliční výtvarnice žijící přítomným okamžikem, se zamilovala do vedoucí obchodu s obuví.

Kdo by si pomyslel, že si o patnáct měsíců, tři týdny a dva dny později navzájem slíbí, že spolu stráví zbytek života?

Nemohla se dočkat, až ten slib složí, ona Shauně a Shauna jí.

Shaunina – a teď už i Erinina – kamarádka Becca chytila Erin za ruku.

„Musíš trsat, kočko!“

A tak trsala s Beccou na tanečním parketu a stejně jako všichni ostatní se připojila k refrénu.

„Per to do mě, pořád víc. Jo! Per to do mě, pořád víc. Jo. Jo. Jo!“

„Tohle je boží!“ zavolala Becca a odhrnula si prameny plavých – teď zpocených – vlasů z pohledného obličeje. „Proč jsem tady ještě nikdy nebyla?“

„Protože je to sexklub a ty jsi bezúhonná mladá managerka v zatuchlé marketingové firmě na Madisonově avenue?“

„Junior manažerka v zatuchlé marketingové firmě na Madisonově avenue.“ Becca předvedla piruetu. „A po dnešním večeru už možná nebudu tak bezúhonná! Ty a Shauna se musíte brát častěji!“

„Mně jedna svatba stačí.“ Erin se znovu podívala na Shaunou, která se právě nadechovala k finále písně. „Bože, no není k nakousnutí? Je snad někdo rozkošnější než moje nastávající?“

„Mám ji ráda už roky – jako holka, co je na kluky. A jsem šťastná za vás obě!“ Becca – mírně opilá a k tomu zpocená – ji objala.

Zazněly nadšené výkřiky. Erin se k nim připojila a Shauna rozhodila ruce.

„Dojdu pro svou holku, než se rozhodne pro přídavek.“

Erin se prodrala mezi ostatními hosty k jevišti. „Pojď si se mnou zatancovat, krásko!“

„Kdykoliv a kdekoliv.“ Shauna se rozzářeně posadila na kraj jeviště a sklouzla z něj dolů. „Skvěle se bavím!“

Přitiskla se k Erin, v modrých minišatech a střevíčkách s podpatky vysokými snad celou míli.

„Ty máš ty nejlepší nápady.“

„Mým nejlepším nápadem bylo, že jsem se rozhodla vyzkoušet ty úžasné růžové boty, které jsem uviděla ve vaší výloze. Růžové boty mě dovedly k tobě. Miluju tě.“

„Jsem ta nejšťastnější ženská v tomhle klubu, v tomhle městě a možná na světě. Protože mám tebe.“

Políbily se, zatímco se ve vzájemném objetí kolébaly do hudby. Byl to jemný, sladký polibek, i když kolem duněl horečný rytmus.

Kdo by si to pomyslel, proběhlo Erin znovu hlavou. Kdo by si pomyslel, že najde ženu svých snů – snů, jež ji ani nenapadlo snít? Ženu, která vnese do jejího života lásku, plány, budoucnost.

Před Shaunou žila jen přítomností. Jen pro dnešek, bez úvah o zítřku.

Teď byla zamilovaná a chtěla prožít tisíce zítřků.

A tak tančily – jako pár i ve skupinách. Zaznělo další nadšené halekání, když se příští holokapela svlékla do spodního prádla. Becca vyskočila na jeviště, strhla ze sebe přiléhavé minišaty a tančila.

Další nadšení.

„Zkazily jsme ji,“ zasmála se Shauna s veselými ohníčky v očích. „Na střední byla ztělesněním slušné holky. Totální šprtka. A teď je opilá a tancuje ve spodním prádle v sexklubu.“

„Je to pěkné prádlo.“

Shauna se znovu zasmála a políbila Erin. „Kup mi drink, krasavice.“

„Máš ho mít.“

Zamířily k baru obsluhovanému majitelem. Řacha, velký, svalnatý, potetovaný černochoch, měl holý hrudník zakrytý jen koženou vestou. Široce se na ně zazubil.

„Další rundu, budoucí nevěsty?“

„Holčičí sílu!“ vykřikla Shauna a zapumpovala pěstmi ve vzduchu.

„Hned to bude.“ Velkýma rukama zkušeně namíchal drinky. „Dneska večer jste mi sem přivedly pěkný divošky.“

„A nejedna z nich by si dala říct s takovým fešákem, jako jsi ty,“ řekla mu Erin.

„Doma na mě čeká ženská, která je jedna z deseti milionů.“

„Hele, já nevěděla, že máš vážnou známost.“

„Už jsi tu dlouho nebyla, co?“

„Asi ne.“ Erin kývla hlavou s plavými vlasy doplněnými o červené proužky k Shaunině rudé kšticí. „Protože teď mám taky jednu z deseti milionů.“

„To je milé.“ Shauna ji znovu políbila. „Ale budeme se sem vracet, a to hodně často, protože to tady přímo miluju. Myslela jsem, že se všichni nastrojíme a zajdeme do nějakého nóbl baru a... Tím jsem nechtěla říct, že to tady není nóbl.“

Věnoval jí další úsměv. „Zlato, není náhoda, že se to tady jmenuje Klub vyděděnců. Jestli tady bude někdo z mejch holek a kluků obtěžovat vaši skupinu způsobem, kterej se vám nebude zamlouvat, dejte mi echo a...“

„Ty jim dáš pořádnou řachu,“ doplnila Erin. „Tak přišel ke své přezdínce.“

„Vážně?“

Řacha se zatvářil krvelačně a zařal pěsti.

„Nejsme nóbl, ale máme svoje standardy.“ Podal jim drinky. „Tady to máte. Tahle runda je na účet podniku.“

Shauna k němu pozvedla sklenici jako v přípitku a naráz do sebe obrátila třetinu jejího obsahu. „Bože, tohle je vynikající. Děsně se zkáruju. Pojď si zase zatancovat, ať to ze sebe trochu vypotím!“

Za dvacet minut se Shauna vyšvihla zpátky na jeviště, aby odvěřtěla další písničku, a tentokrát se při ní svlékla jako předtím Becca.

Erin s tím nejokouzlenějším úžasem sledovala, jak se kroutí a natrásá. Pár dalších se nechalo strhnout a přidaly se k ní.

Erin se podívala, kolik je hodin, a – potěšeně, protože odhadla, kdy bude večírek vrcholit – poslala textovku. Usmála se nad odpovědí, jež vzápětí dorazila.

A nenápadně odešla z tanečního parketu.

Naplánovala tohle velké překvapení do všech podrobností včetně správného načasování. Její komplic na ni bude čekat v hodinovém pokoji, který si pronajala.

Počínaje dneškem hodlala plnit každý sen své nevěsty.

A o čem snila láska jejího života? O Havaji.

Erin pracovala do úmoru, aby prodala dost obrazů a mohla si dovolit zaplatit takovou cestu – na kterou už začaly společně šetřit, někdy na později.

Ale teď? Zapomeňte na později. Žádná chvíle není lepší než tahle.

Uchovávala to tajemství skoro tři týdny – a nebylo to pro ni snadné. Ale nechala Shaunua, ať si myslí, že vysněné líbáčky odloží o rok, možná o dva, jak se dohodly.

Ani její spolehlivý komplic – vlastně náhradník – o tom nevěděl. Potřebovala jen někoho, kdo by jí sem propašoval kufřík s havajskou sukní, kokosovou podprsenkou, věncem a těmi bláznivými růžovými botami, jimiž všechno začalo.

A s letenkami na Maui.

Převlékne se a vyjde na pódium!

Zamířila dozadu. Hodinové pokoje nebyvaly v pondělí večer příliš žádané – jak věděla z předchozích zkušeností. Tlumenější světla a zvukotěsné dveře nabízely klidné místo pro ty, kdo měli zájem o rychlé číslo mezi drinky.

Nelitovala, že její dny takových rychlých čísel už skončily.

Elektronickou kartu, kterou se pokoj otvíral, už předem svěřila svému komplici, a tak jen stiskla zvonek, jenž uvnitř zabliká světly.

Dveře se otevřely a Erin vešla do šerého pokoje.

„Mockrát děkuju,“ řekla a otočila se, aby za sebou zavřela. Dveře se s cvaknutím zaklaply. „Nemá o tom ani ponětí! Bude mít obrovskou radost! Rozsvítím si, abych...“

Kolem krku se jí sevřelo cosi tenkého a ostrého a odřízlo jí to přístup vzduchu do plic. Po hrdle jí stekla krev, když se ta věc prořízla kůží.

Zazmítala se, pokusila se vykřiknout a uvolnit škrtící drát. Když udeřila hlavou o dveře, udělaly se jí před očima mžítka. Pak se ale drát zařízl ještě hlouběji a mžítka zmizely.

Komunikátor ji probudil z hlubokého spánku. Poručík Eva Dallasová ho proklela a zvedla se do sedu, zatímco její manžel rozsvítil hlasovým pokynem světla na deset procent.

Prohrábla si krátké hnědé vlasy a dloubla do otylého kocoura, který ležel z její druhé strany. Galahad se jen otočil na druhý bok.

„Dallasová.“

Dispečink pro poručíka Evu Dallasovou. Pravděpodobná vražda. Volající na devět set jedenáctku požádal o vás. Ohlase se na...

Jakmile Eva uslyšela adresu, překulila se přes kocoura a vstala. „Klub vyděděnců?“

Potvrzuji.

„Jméno volajícího na devět set jedenáctku?“

Wilson Buckley, identifikován jako majitel.

„Jedu tam a spojím se s detektivem Peabodyovou. Dallasová končí.“

„Pojedu s tebou,“ řekl Roarke, který už si oblékl džíny. „Jde o Řachův podnik. Pojedu s tebou.“ Vrhл pohled na její výraz, s nímž se rozběhla do šatny, a dodal: „Kdyby šlo o Rochelle, zavolal by přímo tobě.“

„Máš pravdu, nejspíš ano.“ V šatně popadla to, co jí přišlo nejdřív pod ruku. Černé kalhoty, bílé tričko, černé sako, pásek, boty.

Když se oblékla, vešel za ní Roarke, taky už plně oblečený, a podal jí pouzdro se zbraní.

„Díky.“ Připjala si ho. „Pondělní večer... je pondělí večer, ne?“

„Právě ho vystřídalo úterní ráno.“

„V Klubu vyděděnců by měli mít klidný večer. Tak jsem se s ním poznala.“ Vyběhla ze šatny a popadla odznak, video-fon a komunikátor.

„Naproti přes ulici ležela mrtvola. Nijak to s jeho klubem nesouviselo, ani s ním, ale tak jsem ho poznala. Jelikož jedeš se mnou, budeš řídit. Já se spojím s Peabodyovou, ať sebou pohne.“

Kromě sebe nedůvěřovala nikomu tolik jako jemu, že ji dopraví do centra v rekordním čase.

Zatímco klusali ze schodů, Eva se snažila nemračit nad tím, že Roarke vypadá, jako kdyby měl za sebou osm hodin klidného spánku, navíc nejspíš ještě masáž. Neskutečně modré oči byly dokonale bystré, černá hedvábná kšticе dokonale upravená.

Nijak se nezamýšlel nad oblečením, které si vzal na sebe, a přesto vypadalo na jeho vysoké, štíhlé postavě naprosto bezchybně.

Člověka mohlo naštvat, když se po necelé hodině spánku probudil vedle irského boha.

Auto už přivolal dálkovým ovládáním z garáže, takže na ně čekalo před jeho hradem.

Eva se usadila na místo pro spolujezdce, zapnula si bezpečnostní pás, znovu si prohrábla vlasy a přitiskla si prsty k širokým očím odstínu whisky.

Když se prudce rozjeli k bráně, která se před nimi automaticky otevřela, Eva si musela přiznat, že stále není pořádně probraná.

To ale spraví káva.

Na palubním Autochefu naprogramovala hned dvě – silné, bez mléka i bez cukru.

Po prvním životadárném doušku se část mlhy, která jí obestírala mozek, rozptýlila a Eva si připomněla, že právě strávili dlouhý víkend na Roarkeově soukromém ostrově.

Jen oni dva a slunce, příboj, písek a sex.

Na co si mohla stěžovat?

Na to, že přítel nahlásil mrtvolu před jednou hodinou ránní? Jo, to byl důvod ke stížnosti, ale taky se jednalo o její práci.

Znovu se napila, nechala kávu působit a zavolala Peabodyové.

„Jo, Peabodyová. Co se děje?“

„Ježíši, zablokujte si video, nepotřebuju vidět vaše prsa.“

„Jsou docela hezká,“ poznamenal Roarke a vysloužil si Evin přísný pohled.

„Pardon, omlouvám se, zablokuj video. Zabrali jsme se do úklidu a balení před velkým stěhováním. Před chvílí jsme padli do postele. Kdo je mrtvý?“

„Ještě nevím kdo, ale vím kde: v Klubu vydědenců.“

Eva uslyšela, jak McNab – eso oddělení elektronické detekce a životní partner její kolegyně – zaklel.

Předpokládala, že kromě Pravidel manželství existují i Pravidla partnerství. Na místě činu nebude mít jednoho, ale hned dva detektivy.

„Je Řacha v pořádku?“

„Ten to ohlásil. Oblékněte se a přijedte tam.“

Ukončila spojení a odhadla rychlost i vzdálenost. Ačkoliv Peabodyová s McNabem bydleli v centru, Roarke je tam patrně dopraví dřív.

„Nemá tam kamery,“ vzpomněla si Eva. „Žádné kamery, uvnitř ani venku. Zatracená práce.“

„Je to sexklub, Evo. Kamerami bys přišla o podstatnou část zákazníků. A nepotřebovala jsi je, aby ses vypořádala s Castem, když tě tam napadl večer před naší svatbou.“

Ale Casto jí tehdy udělal monokl. Ještě teď ji to štvalo.

„Zajímalo by mě, jak se tomu kreténskému zkorumpovanému bývalému poldovi líbí za mřížemi.“

Roarke po ní i přes vysokou rychlost jízdy střelil pohledem a usmál se. „Tuším, že ani za mák.“

„Nezdá se mi, že se tam nešťastně zvrhla nějaká rvačka. Řacha má pověst, že s podobnými potížemi a potíživostí umí udělat krátký proces.“ Zavrtěla hlavou. „Nemá smysl uvažovat kdo a proč. Bude nejlepší, když tam dorazím s čistou hlavou a otevřenou myslí. Ale víš, co je součástí problému?“

„Znáš až moc lidí.“

Loupla po něm očima. „Přesně to jsem se chystala říct. Jak jsi to věděl?“

Tentokrát se po ní neobtěžoval podívat, ale znovu se usmál. „Znám svou policistku.“

„No, každopádně je to pravda.“ Dopila zbytek kávy. „Kdybych neznala tolik lidí, stejně bych jela jako maniak na místo činu, i když je skoro jedna hodina ráno, protože to je moje práce, ale aspoň bych neznala tolik lidí, kteří s tím nějak souvisejí.“ Opřela si hlavu o sedadlo. „Jak se to stalo?“

„Že by za to mohla tvoje neodolatelná osobnost a láska k lidem?“

„Polib si.“

„Radši bych líbal tebe, jako o něco dřív dnes večer.“

Opravdu ji líbal, jak si vzpomněla, a přesně tak, jak se jí líbilo.

„Bude to tvoje chyba. Nevím přesně jak, ale bude. A kdo tráví pondělní večer v sexklubu v centru města?“

„Milenci?“ navrhl.

„Tehle pondělní večer někdo někoho rozhodně nemiloval.“

Roarke zaparkoval a Eva uviděla policejní vůz i uniformovanou policistku, která stála u vchodu do klubu.

Přibližně v době, kdy ji Roarke večer tak pěkně líbal, se nad městem prohnala krátká letní bouřka. Ve světle pouličních lamp zářily mokré chodníky a kaluže vody. Eva vystoupila do srpnového horka a vlhka.

„Strážnice.“

„Poručíku, madam. Můj kolega je uvnitř u mrtvol. Pokyn z dispečinku jsme obdrželi v nula hodin šestnáct minut a na místo jsme dorazili přibližně o tři minuty později. Obětí je žena, kterou objevil jeden ze zaměstnanců v hodinovém pokoji. Vypadá to na uškrcení. V klubu je zhruba osmdesát lidí včetně zaměstnanců. Přibližně dvacet z nich patří ke stejné skupině jako oběť. Ostatní ji identifikovali jako Erin Albrightovou.“

Strážnice se odmlčela a rukávem si otřela kapku potu ze spánku.

„Dívčí rozlučka se svobodou, madam. Albrightová byla jedna z nastávajících nevěst. Řacha... pan Buckley...“

„Já Řachu znám,“ přerušila ji Eva.

„Pak víte, že rychle dostal věci pod kontrolu. Uzavřel ten pokoj i východy, ještě než jsme dorazili my. Druhá nevěsta, Shauna Hunnicutová, a dvě její kamarádky jsou u něj v kanceláři. Je rozrušená, madam – mírně řečeno.“

„Rozumím. Moje kolegyně... Zapomeňte na to, támhle jde.“

Peabodyová k nim spěchala po chodníku v růžových sportovních botách, khaki kalhotách a s černými vlasy ozdobenými červenými proužky staženými do krátkého ohonu. Vedle ní se klátil McNab v obvyklých červeno-bíle pruhovaných pytlovitých kalhotách, červených botách se vzduchovou podrážkou a modrém tričku, na němž se přímo uprostřed jeho kostnaté hrudi lesklo velké rudé srdce.

V jednom uchu mu zářil les barevných kroužků a na zádech se mu houpal dlouhý plavý ohon, momentálně taky s červenými proužky.

„Hlídejte vchod zevnitř, strážnice.“

Strážnice ulehčeně vydechla. „Díky, poručíku.“

Eva se otočila k Peabodyové. „Obětí je žena, nalezená v jednom z hodinových pokojů. Uvnitř klubu je přibližně osmdesát lidí, značná část z nich se účastnila té rozlučky se svobodou. Dívčí rozlučky.“

„Páni, tady jste ji měla i vy.“

„Pod nátlakem. Obětí je jedna z nastávajících nevěst.“

„To je drsný,“ poznamenal McNab.

„Jo, to je. Řacha odvedl druhou nevěstu se dvěma kamarádkami k sobě do kanceláře. Necháme je, ať se trochu zklidní. McNabe, jelikož jste tady, můžete začít s výslechy svědků. Zapište si jejich kontaktní údaje a postupně je propouštějte. Začněte s těmi, kdo měli nějakou souvislost s tou rozlučkou. Peabodyová, vy se pusťte do ostatních hostů a já si vezmu na starost tělo.“

„A co Řacha?“ zeptala se Peabodyová.

„Promluvíme si s ním. Tělo objevil jeden z jeho lidí, takže musíme vyslechnout i jeho. Potom půjdeme za tou druhou

nevěstou. Vy a McNab to tu začněte vyklízet. Roarke mi může pomoci s tělem. Není tady žádná elektronika s výjimkou dveří do hodinového pokoje a na tu se podívá on. Žádné kamery,“ zahučela.

Vzhlédla k zářícímu neonovému nápisu KLUB VYDĚDĚNCŮ.

Tohle nejspíš nebude pěkná práce.

Uvnitř bylo nejmíň o pět stupňů chladněji a Eva neměla žádný problém s odlišením účastnic dívčí rozlučky od těch, co přišli na drinky a vnady.

Předpokládala, že účastnice rozlučky – mnoho z nich uplakaných nebo s očima skelnýma šokem – oddělil od obyčejných hostů, u kterých viděla podráždění, fascinovaný zájem i nudu, Řacha.

Ten taky právě rázoval přes místnost přímo k Evě. Nevypadal šokovaně, znuděně, ani uplakaně. Tvářil se rozzuřeně.

„Někdo tu holku zabil v mym klubu. Musíte najít toho, kdo ji zamordoval. Znal jsem ji.“

„Rozumím. Odvedeme svoji práci a začneme s tím hned teď. Za chvíli si promluvíme i s tebou a potřebujeme vyslechnout osobu, která ji našla.“

„Mám ho tady. Hodně to s nim zamávalo. Namíchal jsem jí a Shauně drinky. Namíchal jsem Erin zkurvenej drink, ještě to nejsou ani dvě hodiny. A někdo tu holku zabil v mym klubu.“

„Řacho, potřebuju se o ni jít postarat.“

Přikývl a přejel si dlaněmi přes obličej. „Požádal jsem o tebe, protože jsem věděl, že se o ni postaráš. Věděl jsem, že vy všichni se o ni postaráte. Ukážu ti, kde je.“

„Začnete,“ řekla ještě Eva Peabodyové a McNabovi a vykročila za Řachou.

Vybavila si, jak klub vypadal, když v něm duněla hudba a blikala světla. Peabodyová, která tehdy ještě nosila uniformu, byla skvostně opilá, Nadine Furstová, tenkrát ještě před výhrou Oscara a sepsáním bestselleru, předváděla na jevišti striptýz. Vzpomněla si na svůj šok, když viděla, jak

elegantní doktorka Mirová natřásá pozadím na tanečním parketu.

Dneska večer to tu určitě vypadalo podobně, pomyslela si. Hluk, opilí hosté, šťastné ženy, natřásající se zadky, tanec.

Proč šla jedna z nevěst do hodinového pokoje? Že by ji tam vylákali, jako tam i ji samotnou tenkrát vylákal člověk, jehož pokládala... ne za přítele, ale za kolegu?

„Kdo si ten pokoj pronajal?“

„Ona. Když si zamlouvala prostory na mejdan, jsou to tak dva, tři tejdny. Něco mezi,“ usoudil nakonec. „Nevím proč, ale říkala, že připravuje pro Shaunu nějaký překvapení, a abych nikomu neprozradil, že si zabukovala i ten pokoj. Nechal jsem jí ho na celý večer. V pondělí tu nebejvá zase tolik lidí.“

Jak jinak, pomyslela si, když zatočili do chodby k hodinovým pokojům. Byl to ten samý jako tehdy.

Řacha jí podal elektronický klíč. „To je muj univerzál. Její karta leží uvnitř na podlaze.“

„Běž se postarat o svoje lidi. My se postaráme o ni.“

„Budu tady, až mě budete potřebovat.“

Počkala, dokud Řacha neodešel, potom zapnula záznamník a odemkla si dveře.

Oběť ležela na boku. Hnědé oči civěly do stropu, krev ze zranění na krku jí stekla po hrdle a vsákla se do lemu lesklých zelených minišatů. Jeden střevíček se jí svezl z nohy a jednu ruku měla nataženou od těla. Elektronický klíč plaval v kaluži krve těsně u jejích prstů.

U druhého boku jí ležela jedna z těch miniaturních, nepoužitelných kabelek. Otevřená.

„Zaizoluj se,“ pokynula Roarkeovi.

Ten už otevřel její terénní soupravu a podal jí nádobu s hermetikem. „Ty první.“

„Žádné šperky,“ všimla si Eva, zatímco si nanášela izolační hmotu na ruce a boty. „Někdo chtěl, abychom to označili za loupežnou vraždu. Někdo si myslí, že jsme pitomci.“

Vrátila mu hermetik, vzala si terénní soupravu a překročila krev, aby se dostala k tělu.

„Má čerstvou ránu na čele a na vnitřní straně dveří je krev – ta bude z čela. Takže vrah na ni čekal tady v pokoji. Připravený zabít.“

„Protože?“

„To ještě nevím, ale rána na krku je tenká a hluboká. Možná od klavírní struny. Něco na způsob garoty. Takovou věc nemáš jen tak po ruce, když chceš někoho oloupit. K tomu použiješ kudlu, omračovač, možná obušek. Má čerstvou manikúru,“ dodala, když se sklonila k mrtvole. „Ale dva nehty jsou zlomené a na krku vidím škrábance od toho, jak se pokoušela ten drát uvolnit.“

Eva zvedla jednu ruku oběti. „Pod nehty vidím kůži a krev. Ta bude její. Zaútočil na ni zezadu, tak se to dělá. Přehodíš jí drát přes hlavu, stáhneš jí ho kolem krku a ještě jí udeříš hlavou o dveře, abys ji napůl omráčil. Kromě toho během večera určitě pila. Mejdan, oslava. Takže měla pomalejší reflexy než za střizlivá.“

Vzhledla k Roarkeovi. „Já jsem neměla vypito nic, když mě tady napadl Casto, protože jsem se další den vdávala. To byla jeho chyba.“

„V tomhle pokoji?“

„Jo. Vsadím deset babek, že ho Peabodyová bude chtít vykouřit bílou šalvějí.“

Odebrala vzorky tkání zpod Erininých nehtů, zapečetila je a označila. Pak jí přitiskla prst k identifikátoru.

„Obětí je Erin Albrightová, dvacet sedm let, míšenka, bydlela na Dvanácté ulici – jen pár bloků odtud – s oficiální spolumydlící Shaunou Hunnicutovou.“

Prohlédla oběti obě ruce. „Možná škrábala i jeho. Pochybuju o tom, ale vyloučit se to nedá.“

Ještě než sáhla do terénní soupravy pro mikrobrýle, Roarke jí je podal.

Eva si je nasadila a sklonila se těsně k ráně na krku. „Jo, nějaký drát. Struna z klavíru, z elektrické kytary, nebo jak se mu... vázací drát. Vrah ji uškrtil, a to velkou silou.“

Vytáhla měřicí přístroje. „Natolik velkou, že se garota v nejhlubším místě zařizla do hloubky půl centimetru. Rána na čele je čerstvá, vznikla úderem o vnitřní stranu dveří, opět značně silným, ale nebyla smrtelná.“

Vyměnila měřicí přístroj za jiný a oskenovala jím tělo. „Oběť měří sto šedesát dva centimetrů. Podle úhlu rány byl vrah vyšší – táhl drát dozadu a nahoru. Zjištění ještě potvrdí soudní patolog. Čas smrti: dvacet tři čtyřicet šest.“ Posadila se na paty. „Řacha ohlásil nález mrtvoly šestnáct minut po půlnoci. Odečti pár minut, než ten, kdo ji našel, spustil poplach – a než sem zašel Řacha, aby se přesvědčil. Takže ji nikdo nepostrádal dobrých dvacet minut nebo ještě víc. Tím získal vrah trochu prostoru. Podívej se, co má v kabelce, ano?“

Roarke obešel tělo a sklonil se. „Rtěnka, mátové bonbony na osvěžení dechu, průkaz totožnosti a... tři elektronické klíče v pouzdře.“

„Žádný videofon, hotovost ani kreditky.“ Eva přikývla. „Chtěl to nainscenovat jako loupež.“

Zvedla se a došla otevřít černý kufrík na posteli. „Hm, tohle je divné. To je havajská sukně?“

Roarke se narovnal a otočil se k ní.

„Rozhodně to tak vypadá.“

„A je tady jedna z těch podprsenek z půlek kokosů a květinový věnec – dva věnce. Růžové střevíčky, třpytivé a s motýlky na řemínkách. Moment, ještě něco. Elektronická karta.“

Eva ji vytáhla z obálky. „Podle skenu na ní jsou dvě letenky na Maui. Na neděli. A stojí tu: *Celý život ti chci plnit sny. Tohle je jenom začátek. Miluju tě, Erin.*“

Vrátila kartu do obálky.

„Chtěla hodinový pokoj, aby se převlékla do kostýmu. Ty boty něco znamenají – zjistím co –, ale zbytek je docela jasný.“

Zamračila se na černý kufrík.

„Proč ho vrah neodnesl? Dokonce ho ani neotevřel, aby se podíval, co v něm je? Protože už to věděl. Buď mu na tom nezáleželo, nebo po vraždě zpanikařil a zapomněl.“

Začala přecházet kolem těla a krve. „Jak se dostal dovnitř? Pustila ho ona? Proč by to dělala? Kamarád, kolega. *Paráda, můžeš mi pomoci s převlékáním na velké překvapení.* Ale to si nemyslím. Podle mě ne. Podívej se na pozici těla, na krev na dveřích. Už tu byl, čekal tady na ni. Jak se sem dostal?“

„Zatímco ses věnovala oběti, podíval jsem se na zámek. Nevidím žádné známky, že by ho někdo překonával.“

„Jestli se pletu, mohl ji sledovat a vejít až za ní. Ale nevětrel se sem silou. Pustila by ho dál – nebo ji. Takže mu důvěřovala. Ale všechno nasvědčuje tomu, že vrah už byl v pokoji.“

„Někdo sem musel přinést ten kufřík.“

„Jo, a jestli ho nepřinesla ona sama, udělal to vrah. Další věc, kterou musíme zjistit.“

Vylovila videofon. „Zavolám sem lidi z márnice a techniky. A pak začneme s tím zjišťováním.“

2. kapitola

Když se vrátila do hlavního sálu klubu, viděla, že McNab už propustil většinu hostů.

„Pár štamgastů z pondělního večera,“ řekl jí. „Choděj sem, když tady není nával, na nahotinky a pitivo, možná aby se pokusili zaskórovat. Řacha to potvrdil. U jednoho stolu seděli turisté z Topeky, který obřezej newyorský kluby. Přišli sem kvůli tomu jménu. Byli dost sjetý a jejich výpověď sedí. Prokousávám se posledními zbytkama, narazil jsem na pár tvrdších oříšků, ale nikdo mi nepřipadal podezřelej.“

„Dobře. Dokončete to.“

Kývla na Peabodyovou.

Zatímco se k ní Peabodyová blížila, soucit v jejím obličejí vystřídal poldovsky neutrální výraz. „Hrozně je to vzalo, Dallasová. Všechny jsou kamarádky jedné nebo druhé

nevěsty, většinou obou. Zatím žádná z nich nevěděla o tom hodinovém pokoji a žádná si nevšimla, že oběť někam odešla. Některé, včetně druhé nevěsty, byly na pódiu s holokapelou. Hodně z nich se svléklo do spodního prádla – nebo ještě víc. Podle výpovědí zabraly taneční parket. Připojilo se k nim i pár jiných lidí, ale nikdo nedělal žádné problémy. Jeden chlápek jim dokonce koupil rundu drinků, ale pak odešel.“

„Kdy?“

„Nakolik se mi to podařilo určit, někdy kolem půlnoci, možná o chvíli dřív. Pár z nich mu dalo číslo na videofony. Wade – bez příjmení. Vysoký blondák, opálený, vypracovaná postava.“

„Oběť zemřela ve dvacet tři čtyřicet šest, takže by to bylo těsné. Ale chci vědět, jestli se některé z nich ozve. Zeptám se Řachy, jestli ho zná. Vůz z márnice a technici jsou na cestě. Proč žádná z nich neodchází?“

„Ze solidarity. Zůstávají, dokud nebudou moct odejít všechny. A čekají na Shaunu. Je to milá, soudržná skupina, Dallasová.“

„I milí lidi zabíjejí.“

Přešla k baru, kde stál Řacha.

Pořád v něm kypěl vztek. „Rozdávám vystřízlovače, vodu, kafe.“

„Propustíme je, jakmile to půjde.“

„Sakra, o to nejde, hubená bílá holko. Občas se tady něco semele. Někdy musím někomu jednu ubalit, nakopat pár zadků. Lidi tu zvracej, čas od času se někdo zpije do bezvědomí.“ Pokrčil rameny. „Minulej měsíc jsme tady měli chlápka, muselo mu bejt aspoň devadesát, kterej křepčil na tanečním parketu jako zamlada, dokud se neskácel se ztraceným infarktem. Zavolali jsme zdravotníky, ale Siri – ta tady pracuje při škole, studuje medicínu – ho oživila, než dorazili.“

Ještě nikdo mi tady nenatáhnul bačkory. Nikoho tady nezamordovali. Dávám pozor na to, co se tu děje, snažím se dávat dobrej pozor, ale neviděl jsem ji odcházet. Nevšim jsem si,

jak dlouho byla pryč. V pondělí tady nebejvá nával a většinou zavíráme před jednou. Sakra, v pondělí tady většinou ani nebejvám, ale Erin jsem znal a chtěl jsem tu být, abych dohlídnul na to, že jí všechno klapne. Podle toho, jak to ty holky rozjížděly, jsem si říkal, že je tu necháme tak do dvou, a napsal jsem Ro, aby věděla, že dorazím domu pozdějš než normálně. Myslel jsem, že už bude spát, ale byla vzhůru. Takže jsem si zrovna psal se svou holkou a nedával jsem pozor.“

„Něco ti povím a ty mi zatím připravíš tu šlichtu, které tady říkáte kafe.“

„Tyhle splašky nepij, holka. Mám pepsi.“

„Ta bude lepší. Řeknu ti, že ať to udělal kdokoliv, nevypadal by výhrůžně a nebezpečně. Ani kdybys dával ten nejlepší pozor, nevšiml by sis ho. Můj první dojem je takový, že ho Erin znala. Nebo ji.“

Řacha přejel očima po účastnících oslavy. „Přece to nebyla jedna z těch holek. Nemohla být, sakra.“

„Ta možnost je tady vždycky, ale zatím nevím. Kdo další věděl o tom hodinovém pokoji?“

„Pokud vim, jenom já.“ Postavil na barový pult plechovku pepsi. „Trvala na tom.“

„Dal jsi jí elektronický klíč.“

„Jo, stavila se tady kolem poledne a vyzvedla si ho. Prej to je opravdická tajná operace. Byla tak šťastná, do hajzlu. Přímo to z ní sálalo.“

„Přišla sama?“

„Jo, jenom Erin. Nezdržela se tady, jako by měla nějakou další schůzku.“

„A večer? Přišla sama?“

„Ne, přišly se Shaunou spolu a hned za nima dvě další holky.“

„Nechala tady kufřík?“ Eva naznačila rukama rozměry. „Černý kufřík?“

„Ten jsem viděl, na posteli v tom pokoji. Ne. Nenesla nic jinýho než tu prtávou kabelku.“

„Všiml sis, že by někdy během večera vyšla ven?“

„Ven?“ Zamračil se a promnul si krk. „Podle mě ne. Dora-zily sem se Shaunou brzo, asi tak v půl desátý. Většina se objevila až před desátou, některý ještě pozdějš.“

„Musel jsi mít přestávku nebo dvě. Nestojíš přece za barem celý večer.“

„Kolem půl jedenáctý jsem si dal čtvrthodinku pauzu a za bar se zatím postavila Renee. Sakra, míchat drinky umí skvěle, ale nemá takový oko na potíže jako já.“

„Ráda bych si s ní promluvila. A s tím, kdo objevil Erin.“

„To je Pete. Už jsem ho trochu uklidnil. Chceš nějakou místnost?“

„Ne, tady mi to vyhovuje.“

„Nejdřív přivedu Renee, ať má Pete ještě trochu víc času na uklidnění. Dáš si taky něco?“ zeptal se Roarkea.

„Ne, díky. Bude si to vyčítat,“ dodal Roarke, když Řacha odešel. „Bude si říkat, že si měl něčeho všimnout.“

„Můžu si přát, aby si něčeho opravdu všiml, ale tohle není jeho vina.“

Objevila se žena s tmavou pletí, rudými rty a strachem v očích. A s vypracovanou postavou, typickou pro všechny zaměstnance.

„Já jsem Renee. Řacha říkal, že se mnou potřebujete mluvit.“

„Obsluhovala jste bar, když si Řacha udělal přestávku.“

„Jo, to je pravda.“ Prohrábla si vlasy barevné jako duha. „Chtěl, abych ho vystřídala, já nevím, kolem půl jedenácté. Tak nějak.“

„Všimla jste si, že by během té doby, co jste byla za barem, někdo odcházel nebo přicházel?“

„Ehm. No...“

„Máte krásné náušnice,“ poznamenal Roarke.

Strach se zmírnil a Renee si zvedla ruku k jedné stříbrné hvězdě o rozměrech pěsti. „Díky. Ty jsou moje oblíbené. Erin... bože.“

Strach se vrátil a ruka se přesunula k rudým rtům.

„Vlastně jsem ji pořádně neznala, viděla jsem ji až dneska večer. Nastoupila jsem tady před dvěma měsíci, ale Řacha říkal, že máme zajistit, aby ty nevěsty měly všechno, co chtějí. Takže přišla k baru s prázdnou skleničkou, řekla něco jako *Ještě jednu* a že prý kdyby se po ní Shauna ptala, mám jí povědět, že šla na dámy. A mrkla na mě.“

„Opravdu?“

„Jo, myslím, že ano. Ale byla pryč jen pár minut.“

„Kdy?“

„No, hned po tom, co jsem přišla na bar. Namíchala jsem jí drink, ona se za chvíličku vrátila a... a... vypadala hrozně šťastně.“

„Všimla jste si, jestli v tu dobu přišel někdo další, v době, kdy se vracela?“

„Ne. Řacha říká, že mám všechno sledovat, ale... ty holky se skvěle bavily. Některé byly na pódiu, polonahé, zpívaly, tancovaly. Tancovaly spolu i na parketu. Dívala jsem se na ně, protože se tak skvěle bavily a nebyly jako naši obvyklí zákazníci.“

„Neviděla jste někoho s kufříkem, asi takhle velkým? Černým, s rukojetí nahoře?“

„Ne, paní. Určitě ne.“

Vzhledem k vlhkému strachu v jejích očích nechala Eva tu *paní* plavat.

„Dobře. Děkuju. Teď bych si ráda promluvila s Petem.“

„Ten je s Řachou. Povím to Řachovi. Můžu jít domů? Totiž, mamka mi hlídá kluka a já jí nechci vykládat, co se stalo. V pondělí bývám doma kolem jedné.“

„Jo, můžete jít.“

„Dveře, zadní dveře,“ zahučela Eva. „Tím směrem jsou záchody. Mohla někoho pustit zadem, ať už jí ten kufřík přinesl kdokoli. Nechce, aby ji někdo hledal. Dá mu elektronický klíč, aby odnesl ten kufřík rovnou do pokoje.“

„A vrah nakráčí přímo dovnitř.“

„To je jedna možnost. Není pravděpodobné, že by ho někdo viděl. A když je po všem, stejnou cestou zase odejde. Dovnitř i ven zadem. Nemusí si dělat starosti s žádnými kamerami.“

„Co kdybych zkontroloval zadní vchod?“

„Zkontroluj. Řeknu technikům, ať tam zkusí najít nějaké otisky. Vrah nebude natolik hloupý, aby je tam nechal, ale podíváme se po nich.“

Roarke odešel a znovu se objevil Řacha, tentokrát v doprovodu muže v přiléhavém černém tričku bez rukávů, které tak odhalovalo působivé bicepsy. Eva odhadovala, že mu je jen něco přes dvacet, a momentálně byl bílý jako letní obláček. Masa kudrnatých bronzových vlasů rámovala obličej s ostře řezanými rysy.

Třásl se jako list za zimní bouře.

„Pete, pojď sem a posad' se u Dallasový. U poručíka Dallasový,“ opravil se Řacha.

„Dobře. Dobře, ale můžeš zůstat u mě?“

Eva na Řachu kývla, ten objal Petea kolem svalnatých ramen a vedl ho kolem barového pultu.

„Povězte mi, co se stalo,“ vyzvala ho Eva.

„Našel jsem ji. Před tím jsem jim servíroval drinky. Měly stůl a ona a ta druhá – ta, s kterou se měly brát – tancovaly na stole. Pak jsem ji našel.“

„Jak dlouho po tom, co jste jim přinesl drinky, jste ji objevil?“

„No, to přesně nevím. Hodinu? Možná víc.“

„Přestávku sis udělal těsně po půlnoci,“ připomněl mu Řacha.

„Jasně, jasně. Dobře.“ Pete si promnul oči. „Řacha říkal, že si můžu na půl hodiny lehnout do jednoho hodinového pokoje. Studuju na letní škole, dělám si MBA. Tenhle týden jsou závěrečné zkoušky a já se na ně šrotím. Nejspíš to na mně bylo vidět. Promiň.“

„Nemluv nesmysly. Potřeboval pauzu,“ dodal Řacha směrem k Evě. „Řek jsem mu, ať si na půl hodky lehne, a dal jsem mu klíč. Stejně jsme měli zamluvenej jenom jeden pokoj.“

„Rozumím. Takže krátce po půlnoci jste si šel na půl hodiny lehnout.“

„Jo. Nastavil jsem si budíka na videofonu. Můžu vám to ukázat.“

„Není třeba. A když jste přišel k pokojům?“

„No, šel jsem ke svému, ale všiml jsem si, že jeden z ostatních, ob jedny dveře od mého, není zamčený. Řacha chce, aby zůstávaly zamčené, ať jsou zrovna obsazené, nebo ne. Nechceme, aby ho někdo použil bez placení. A pokud ho někdo zrovna používá, dveře musejí být zajištěné, jinak je to přestupek.“

„Ale tyhle dveře nebyly.“

„Ne. Svítilo na nich zelené světlo – to znamená, že je odemčeno. Tak jsem do nich strčil, otevřely se a...“

„Strčil jste do nich? Čili nebyly úplně zavřené.“

„No...“ Pete se zamračil a znovu si promnul oči. „Počkejte. Šel jsem chodbou, uviděl jsem to zelené světlo a... Jo, to je ono, jenom jsem do nich strčil. Nebyly dovřené. To jsem předtím neřekl. Omlouvám se. Moc se omlouvám, neuvědomil jsem si to. Já...“

„Pete.“ Eva mu položila ruku na paži, pevnou jako zeď. „Dýchejte. Vedete si dobře. Takže jste otevřel dveře.“

„To jsem tomu druhému poldovi neřekl. Neuvědomil jsem si to, ale ano. Jenom jsem do nich trochu strčil. A ona ležela... Bože, bylo tam spousta krve. Tolik krve jsem ještě neviděl, aspoň ne doopravdy.“

Bylo vidět, jak mu poskočil ohryzek.

„Ležela tam v krvi. Nedokázal jsem od ní odtrhnout pohled, i když mi před očima všechno zešedlo. Zase jsem zavřel. Nechtěl jsem, aby to někdo viděl. Do smrti na to nezapomenu, na všechnu tu krev a na to, jak v ní ležela. Zavřel jsem dveře a šel jsem pro Řachu. Podělal jsem to. Nezachoval jsem se tak, jak jsem měl. Nechal jsem ji tam ležet v krvi.“

„Zachoval jste se naprosto správně,“ ujistila ho Eva.

Vrhl po ní pohled plný zoufalé naděje. „Vážně?“

„Kdybyste vešel dovnitř, narušil byste místo činu a ztížil byste nám práci při zjišťování, kdo jí to udělal. Zavřel jste dveře – kdybyste to neudělal, mohl vejít někdo jiný. Sehnal jste pomoc. Zachoval jste se naprosto správně.“

Zakryl si obličej rukama. „Tak trochu jsem ji znal. Chodila sem zhruba dvakrát do měsíce. V poslední době ani ne, ale dřív ano, takže jsem ji tak trochu znal.“

„Jak dlouho tady pracujete, Pete?“

„Pár let. Skoro tři roky.“

„Takže se vyznáte. Všiml jste si, že jí někdo věnoval přílišnou pozornost?“

„Ne ve špatném smyslu toho slova. Ona... vlastně všechny si to opravdu užívaly, takže se na ně ostatní hosté hodně dívali. A někteří se k nim i připojili. Bylo to jakože nakažlivé, chápete. Ten jejich elán. Připadalo mi, že ale dneska večer ty ženy nemají zájem o to, někoho sbalit.“

„Někdo se zmínil o tom, že nějaký muž jménem Wade získal od několika z nich čísla videofonů.“

„No jo, to se od Wadea dá čekat.“

Řekl to s prvním rozechvělým úsměvem.

„Je to balič,“ vysvětlil jí Řacha. „Chodí sem skoro každý tejden a snaží se balit zákaznice. Ale je v pohodě, nenalíhá.“

„Znáte jeho příjmení? Ať nic nepřehlédneme.“

„Můžu ho sehnat. Vždycky má přehled o všech ženskejch.“

„Dobře. Pete, když jste šel na přestávku dozadu a otevřel ty dveře, viděl jste někoho nebo něco zvláštního kromě odemčeného pokoje?“

„Neviděl jsem nic jiného než ji. Přisahám bohu. Viděl jsem jenom ji.“

„Dobře. Jestli si ještě na něco vzpomenete, můžete mi zavolat. Moc jste nám pomohl.“

„Běž domů, Pete.“ Řacha ho poklepal po zádech. „Dej si další uklidňovač, nebo cokoliv potřebuješ, a jdi se trochu vyspat.“

„Bojím se, že ji uvidím ve snech.“

„Viděl jste ji, jak tancuje na stole,“ připomněla mu Eva. „Myslete spíš na to.“

„Pokusím se.“

Řacha počkal, dokud Pete neodešel. „Zamávalo to s nim, ale dostane se z toho. Seženu ti Wadeovo jméno a všechno,

ale jak jsem říkal, je to balič, co na nikoho nenalíhá, a jde mu o sex. Neřek bych, že by někoho vraždil.“

„Musíme to prověřit.“

„Chápu. Teď budeš mluvit se Shaunou?“

„Půjdu za ní, ale chci si s sebou vzít Peabodyovou. Ještě jedna věc. Máte tady zadní vchod. Tím se sem taky někdo mohl dostat. Není tam žádné zabezpečení?“

Řacha pokrčil rameny. „Není potřeba. Vyděláváme na drinkách, soukromejch stolech a hodinovejch pokojích. Je mi fuk, jak se lidi dostanou dovnitř, pokud platěj. Když tady máme živou muziku a narváno, střídám se u zadních dveří s Velkým Prckem a vyhazujem z nich případný kretény, ale na klidný večery ho nenajímám.“

„Ještě jedna věc. Nemonitoruješ odemčené pokoje?“

Řacha si povzdychl. „Mám na to elektronickou věcičku hned pod barem a druhou v kanclu. Nevším jsem si toho. Asi jsem si zrovna psal s Ro. Kdybych to zahlíd, šel bych tam sám a ušetřil bych tomu klukovi trauma. Myslíš, že přišel zadem?“

„Momentálně se mi to jeví jako nejpravděpodobnější.“

„Do hajzlu. Nejspíš to budu muset skousnout a dát na zadní dveře kameru.“ Ohlédl se. „A asi bych se na to měl zeptat jeho.“

Eva se otočila a uviděla Roarkea, který se právě vracel k baru.

„Žádné nepovolené vniknutí,“ řekl a podíval se na Řachu. „Kamaráde, já vím, že když máš otevřeno, necháváš dveře nezajištěné, ale dobrotivý bože, na zavírací dobu potřebuješ lepší zabezpečení, než jaké tu máš. Tyhle zámky by překonalo batole.“

„Nikdo se sem nevloupe, protože každý ví, komu to tady patří.“ Vycenil zuby v dravém úsměvu. „Ale uděláme to. Co kdybys pro mě něco připravil?“

„To můžu.“

„Vepředu žádný kamery. Většina zákazníků si najde jinej podnik, jestli dám nad vchod kameru.“

„Co kdybych vymyslel něco, co nebude vidět ani vadit?“

„Ty máš něco takovýho?“

„Ten má úplně všechno,“ řekla Eva.

„Tak něco vymysli. Chceš, abych tě zaved dozadu za Shaunou?“

„Dej mi pár minut.“

Eva vstala a odešla za Peabodyovou. Roarke se naopak posadil.

„Máš tu nějakou whisky, která mi nepropálí jícen?“

Řacha se znovu usmál. „Mám soukromý zásoby kvalitního pitiva.“

„Dal bych si tři prsty, jestli se ke mně připojíš.“

Když se k nim přidal i McNab, Řacha zvedl láhev. „Whisky? Tahle je kvalitní.“

McNab vrhl toužebný pohled na značku. „To rozhodně je. Skot ve mně říká: *Načepuj mi, kamaráde*. Jenže jsem polda ve službě. Limču bys asi neměl?“

Řacha upil kvalitní whisky a probodl McNaba pohledem. „Kostnatej bílej kluku, vypadá snad tenhle klub jako podnik, kde čepujeme limonádu?“

„A zázvorový pivo?“

„To ti můžu dát.“

Řacha mu začal nalévat, ale zarazil se, když se u dveří objevil tým z márnice. „Sakra. Zatracená práce. Nevíte, jestli půjde k Morrisovi?“

„Dallasová by o něj určitě požádala.“ McNab zvedl sklenici.

„Neni to správný. Nic z toho neni správný.“ Řacha obešel bar a posadil se k nim. „Chytí toho, kdo to udělal.“

Roarke přikývl a sledoval, jak Eva odvádí zaměstnance márnice k tělu. „Nezastaví se, dokud ho neodhalí. Něco k pití, Peabodyová?“ zeptal se, když se k nim připojila.

„Studený kofein – nemají tady vaše kafe. Chci si uchovat žaludeční sliznici nepoškozenou. Dallasová ji nechá vynést zadem, aby ji její kamarádky neviděly. Neodejdou, dokud nepustíme Shaunou. McNabe, Dallasová chce, abys nasměroval techniky, až dorazí.“

„Provedu. A hned, protože právě dorazili.“

„Posadte se,“ vybídl Roarke Peabodyovou, když se lačně napila studeného kofeinu.

„Radši ne. Ještě zbývá jedno kolo.“

A znovu se napila, když se do hlavní místnosti vrátila Eva. Chvilí mluvila s vrchním technikem a pak mávla na Peabodyovou.

Řacha se zvedl ze stoličky. „Odvedu vás dozadu. Zázvorový pivo,“ dodal, když se Eva přísně zamračila na McNabovu prázdnou sklenici.

„Jeď domů,“ řekla Eva Roarkeovi.

Ten jen pozvedl sklenku. „Vychutnávám si trochu kvalitního pití.“

„Jak chceš. Pojdte se mnou, Peabodyová.“

Dveře za barem vedly do nevalné kuchyňky, kde se připravovaly nevalné drobnosti, jaké si hosté mohli objednat u baru. Kuchyňka se sice leskla čistotou, ale Eva odhadovala, že by musela být na týden uvězněná v jeskyni bez jídla i pití, než by si možná, jenom možná, troufla sníst něco odtud, pokud by to nebylo hermeticky zabalené.

Krátká, úzká chodba vedla k dalším dveřím. Řacha se před nimi zastavil.

„Dal jsem jí uklidňovač. Nevím, jak moc zabral.“

Když otevřel dveře, tři ženy, které se k sobě choulily na židlích, jež sem očividně přinesl z klubu, ztuhly.

Řachova kancelář byla právě tak malá jako její, ale podařilo se mu do ní vecpat dvě další židle.

A stejně jako její, i jeho kancelář byla zjevně určená k práci, ne ke společenským návštěvám. Stůl, datová a komunikační centrála, velké křeslo pro velkého muže, miniAutochef a boxovací hruška.

Evu okamžitě napadlo, jestli by si nemohla dát boxovací hrušku i k sobě.

„Tohle jsou poručík Dallasová a detektiv Peabodyová.“ Řacha přistoupil k prostřední ženě a vzal ji za ruce. „Jsou ty nejlepší ze všech, o tom tě můžu ujistit, Shauno. Ty nejlepší.“

„Nechají mě, abych se na ni podívala?“ Její hlas byl stejně skleslý jako její oči. „Nikdo mě nenechá, abych se na ni podívala.“

„Slečno Hunnicutová,“ oslovila ji Eva, „teď se o Erin postará vrchní soudní patolog. Nenašla byste nikoho, kdo by odvedl lepší práci. Zařídíme, abyste se na ni mohla zajít podívat zítra.“

„Musím ji vidět. Musím se jí dotknout. Nerozumím tomu.“

„Shauno, teď poslouchej Dallasovou a Peabodyovou. Já budu hned za dveřma, teď je poslouchej.“

„Můžeme tu zůstat, prosím?“ Žena po Shaunině pravici, pohledná plavovláska se zarudlýma, opuchlýma zelenýma očima, se prosebně podívala na Evu. „Jsem Becca – Rebecca DiNuziová – a tohle je Angie Deckerová. Jsme přítelkyně, všechny jsme přítelkyně. Můžeme zůstat se Shaunou?“

„Ano.“ Eva kývla na Řachu.

Ten ještě jednou stiskl Shauně ruce. „Budu hned za dveřma.“

Odešel a Shauně stekla po líci slza. „Za pár dní se vezmeme. V sobotu se vezmeme. Tohle nemůže být pravda.“

„Přijměte mou upřímnou soustrast,“ řekla Eva a spolu s Peabodyovou se posadily. „Vím, že je to těžká chvíle, ale kdybychom vám mohly položit pár otázek, všem třem, pomůže nám to zjistit, kdo ublížil Erin.“

„Někdo ji zabil. Řekli mi, že je mrtvá, ale já to nechápu. Proč by ji někdo zabíjel?“

„To právě musíme zjistit. Můžete mi říct, kde jste byly a co jste dělaly kolem půlnoci?“

„Nikdo nesledoval čas.“

„Já trochu ano.“ Angie, krásná černoška s lícními kostmi ostrými jako žiletky a velkýma hnědýma očima položila Shauně dlaň na ruku. „Zítra mám práci. Jsem modelka a v osm musím být na česání a líčení. Slíbila jsem si, že se nezdržím déle než do jedné, takže jsem sledovala čas. A pila jsem hlavně vodu. Shauna a Becca byly na pódiu. Tou dobou i Chloe a Margo.“

„Zpívala jsem a tancovala jsem na pódiu, když mě potřebovala.“

„Nevěděla jsi o tom. Nikdo jsme to nevěděly. Jak jsme taky mohly, drahoušku? Poručíku, Erin byla moje nejlepší kamarádka na světě. Měla jsem jí jít za svědka, stejně jako Becca měla jít Shauně.“ Angie se otočila k Shauně. „Sestoupila jsi z jeviště a hned ses po ní začala shánět. Zeptala ses mě, jestli jsem ji neviděla, ale já ji naposledy viděla, když jsme se vrátily z toalet zhruba o hodinu dřív.“

„Promiňte,“ přerušila ji Eva. „Vy jste šla kolem jedenácté s Erin na toalety?“

„Spíš v půl jedenácté. Viděla jsem ji, jak jde tím směrem, tak jsem se k ní připojila. Domluvily jsme se, že budeme chodit na dámy ve dvojicích nebo ve skupinkách. Když jsem se k ní přidala, myslela si, že to přeháním, ale tak zněla dohoda.“

„A co pak?“

„Pak?“ Angie se zamračila. „No, použily jsme toalety, Erin řekla, že na ni na baru čeká drink, a šla si pro něj. Já jsem se posadila k jednomu stolku.“

Znovu se otočila k Shauně. „Zeptala ses mě, jestli jsem ji neviděla, jakmile jsi sešla z pódia. A tehdy se taky objevil Řacha a řekl ti to. Stála jsi se mnou, když všechno vypnul a řekl nám, co se stalo.“

„Nikdo z vás si nevšiml, jak odchází z hlavního sálu?“

„Všechny jsme se bavily, bláznivě a skvěle jsme se bavily,“ odpověděla Becca. „Ani jsem nepostřehla, že byla na dámách s Angie. Bože, svlékla jsem si šaty! Pak přestala hrát hudba a viděla jsem, jak Řacha a Angie podpírají Shaunu.“

„Byl i zbytek vaší skupiny v hlavním sále?“

„Já nevím.“ Becca se podívala na Angie. „Myslím, že ano.“

„Některé z vašich kamarádek musely taky někdy zajít na toalety,“ řekla Peabodyová.

„No jistě.“ Becca přikývla. „Ale jak říkala Angie, dohodly jsme se na systému. Nikdo nechodí sám, vždycky nejmní

ve dvou. Nebyly jsme v klubu samy a, no, je to Klub vyděděnců, takže jsme měly systém.“

„Proč šla beze mě?“ Shauna sevřela Becce ruku a z očí se jí vyřinuly čerstvé slzy. „Proč šla tam dozadu sama?“

Angie si povzdychla. „Když jsem se k ní připojila na dámách, připomněla mi, že sem dřív chodívala pravidelně.“

„Zarezervovala si hodinový pokoj.“

„Cože? Ale proč?“ Shauna zírala na Evu. „Proč by dělala něco takového?“

„Slečno Hunnicutová, měla Erin černý kufřík?“ Eva naznačila rukama jeho rozměry. „S rukojetí nahore?“

„Ano, měla. Proč?“

„A růžové střevíčky? S vysokými podpatky, třpytivé, s motýlky na řemíncích?“

Otázka vyvolala další záplavu slz. „Tak jsme se seznámily, tak jsme se seznámily.“ Angie ji objala a slovo si vzala Becca.

„Shauna je vedoucí butiků s obuví. Jmenuje se Spokojené nohy. Erin viděla ty střevíčky ve výloze. Tehdy o víkendu měla mít první pořádnou výstavu obrazů a zašla si je vyzkoušet.“

„Padly jsme si do oka.“ Shauna vzlykla. „Hned na první pohled. Řekla mi, že bych měla přijít na tu výstavu, a já jsem přišla. Vzala si ty střevíčky. Potom jsme si zašly na drink a dobře jsme si rozuměly. Do té doby jsem byla jenom s muži, nikdy jsem necítila, že by mě přitahovaly ženy. Ale zamilovaly jsme se.“

„Milujete toho, ke komu vás táhne srdce,“ řekla Peabodyová jemně. „Milujete konkrétního člověka. Těmi střevíčky to pro vás obě začalo. Takže jsou důležité.“

„Ale odkud o nich víte?“

„V tom pokoji jsme našly její kufřík a střevíčky byly v něm.“

„Nechápu to. Nechápu.“

„Měla v něm i něco na způsob kostýmu: krátkou havajskou sukní, květinové věnce. A vzkaz pro vás.“

„Chci si ho přečíst. Musím si ho přečíst.“

„Dostanete ho. Měla i dvě letenky na Havaj. Na Maui.“

„Ale... ne.“ Hřbetem ruky si otřela oči. „To nemůže být pravda. To bylo jenom takové moje hloupé přání a mluvily jsme o tom, že se tam někdy vypravíme. Že na to našetříme. Teď jsme se chtěly vzít a chystaly jsme se šetřit na líbáňky na Maui, protože jsme se svatbou nechtěly čekat.“

„Zkontrolovala jsem to. Koupila letenky, zarezervovala hotel. Před třemi týdny. Víte, kde mohla sehnat peníze?“

„Já...“ Shauna si zmateně promnula obličej. Mezi prsty se jí řinuly další slzy. „Možná od rodičů. Jsou skvělí, ale nechápu, jak by si to mohli dovolit.“

„Neprodala nějaký obraz? Vsadím se, že ano,“ ozvala se Becca. „Říkala jsi, že tráví hodně času v ateliéru. Většinou maluje na ulici,“ dodala, „ale dělí se o ateliér se třemi dalšími výtvarníky a prodává přes... Bože, nemyslí mi to.“

„SoHo Arts.“ Shauna zavřela oči. „Tam jí uspořádali její první výstavu. Galerii vede Glenda, Glenda Frostová. Dneska večer nemohla přijít, protože je v Itálii.“

„Prověříme to.“

„Chtěla mě překvapit tím, co jsem si přála. A teď je mrtvá.“

„Ten kufřík nevzala s sebou?“

„Ne, ne, přišly jsme společně a neměla ho. Možná se tu stavila dřív a nechala ho u Řachy.“

„Ne, tak to neudělala. Komu by ho svěřila? Komu by svěřila ten kufřík i překvapení?“

„Komukoliv z nás,“ odpověděla Angie. „No, možná ne komukoliv, protože některé z nás by nedokázaly mlčet. Mně ano, i Becce. Nevím, proč to neudělala. Neřekla mi o tom ani slovo.“

„Ani mně. Myslíte si...“ Becca stiskla rty. „Myslíte si, že ten, komu ho svěřila, ji zabil? To nedává žádný smysl.“

„Nikdo, kdo ji znal, by ji nezabil. Nikdo,“ prohlásila Shauna rozhodně. „Všichni z nás měli radost. Moje rodiče to překvapilo, ale když se s ní seznámili, zamilovali si ji i oni. Naše rodiny i přátelé z nás měli radost.“

Znovu propukla v pláč. „Musím to říct svojí rodině. Musím to říct její rodině. Nevím jak.“

Peabodyová k ní natáhla ruku. „To uděláme my, Shauno.“
 „To by nebylo správné. Vy jste ji neznaly. Musím jim to oznámit já. Musím to pro ni udělat. Nic jiného teď pro ni udělat nemůžu.“

„Půjdem s tebou, my obě.“ Angie se podívala na Beccu.

„Samozřejmě.“

„Slečno Hunnicutová, říkala jste, že před Erin jste chodila s muži.“

„No a?“ Probodla Evu pohledem.

„Máte za sebou nějaké ošklivé rozchody? Nevyčítal vám někdo z bývalých partnerů, že jste s ním ukončila vztah? Nebo že jste se zamilovala do ženy?“

„Ne.“ Opřela se o Beccu a zavřela oči. „S posledním klukem, s kterým jsem chodila před Erin, to nebyl zase tak vážný vztah. Byl to prostě někdo příhodný na sex a na společné trávení času – na společné večere, kina a podobně.“

„Řeknete nám jeho jméno? Jde jen o rutinu,“ zdůraznila Eva.

„Bože, je to prostě milý člověk, dobrý v posteli a uměli jsme se navzájem rozesmát. Jsme přátelé, jenom, však víte, s benefity. Přejde – měl přijít – na svatbu. Marcus Stillwater. Pracuje v marketingu u Fordam Publishing.“

„Kdo ten vztah ukončil?“

„Myslím, že sex jsem ukončila já. Zhruba měsíc po tom, co jsem poznala Erin, a uvědomila jsem si, že jsem se do ní zamilovala. Řekla jsem mu, že jsem potkala člověka, s kterým by to mohlo být vážné. Nehádali jsme se, nerozhodilo ho to. Byli jsme přátelé už předtím, než jsme spolu začali spát. Byli jsme přátelé, když jsme spolu spali. A pořád jsme.“

„Takže se taky seznámil s Erin?“

„Jistě. Byli si sympatičtí.“

„A před ním?“

Shauna dlouze vydechla. „Podívejte, nebyla jsem promiskuitní, ale randila jsem s hodně muži. Se všemi jsem se nevyspala, ale je mi šestadvacet a byla jsem svobodná Newyorkanka.“

„Nikdo vás nesoudí. Je to rutina,“ zopakovala Peabodyová.
„Může záležet na každém detailu.“

„No dobře. Dobře.“ Shauna si znovu prohrábla vlasy.
„S chlápkem, s kterým jsem chodila před Marcusem, jsem spala asi tak dva měsíce. Ale prostě mi to nevyhovovalo. Nefungovala mezi námi chemie, tak jsem to ukončila. Neměla jsem z toho radost, ale taky jsem mu nezlomila srdce.“

„Jméno?“

„Jon Rierdon. Vede obchod s domácími potřebami na... Už si nevzpomínám.“

„To nám stačí.“

„Sakra, jak daleko do minulosti se mám vracet? Kdyby to mělo být až na střední, byl by tady Greg.“

Becca se krátce zasmála, ale okamžitě sebou trhla. „Par-don, moc se omlouvám. Nechtěla jsem se smát. Greg, Shauna a já jsme spolu chodili na střední. Byli pár. Vlastně Pár s velkým P. Královna plesu a rozehrávač ve fotbale. Greg a já spolu přes dva roky bydlíme.“

„Po škole jsme se rozprchli. Greg a já jsme občas byli v kontaktu a potom jsme na sebe narazily s Beccou, jen tak na ulici.“

„Ukázalo se, že bydlíme ve stejné čtvrti – Shauna se právě přistěhovala do města a potkaly jsme se.“

„Na vysoké jsem měla dvě vážnější známosti,“ pokračovala Shauna, „a pak další dvě – ne, tři – mezi nimi a Jonem. Nikdo neměl zlomené srdce.“

„A co Erin? Myslím bývalé známosti.“

„Dvě znám, ale moc jsme to neprobíraly. Byly jsme spolu a to bylo podstatné.“

„Věděla byste o nich vy?“ zeptala se Eva Angie.

„Nejspíš ano. Můžu vám nadiktovat ty, o kterých vím, ale vím ještě jednu věc. Nikoho z nich Erin nemilovala. Měla je ráda, přitahovaly ji, dobře se s nimi bavila. Ale před Shaunou nikoho doopravdy nemilovala.“

„Jména nám pomůžou, jen abychom je mohly vyřadit. Pak vás necháme jít. Jestli vás napadne cokoliv dalšího nebo

budete mít nějaké otázky, můžete se spojit se mnou nebo s detektivem Peabodyovou. Taky by nám pomohlo, kdybyste nám umožnila přístup do společného bydliště s Erin.“

„Máte ho mít. Nechci se tam vrátit, ještě ne.“ Zachvěly se jí rty. „Možná už nikdy.“

„Můžeš jít ke mně. Mám dost prostoru.“ Angie ji znovu vzala za ruku. „Na tak dlouho, jak budeš potřebovat.“

3. kapitola

Když Eva usoudila, že se od všech tří dozvěděla vše, co mohla, nechala je odejít.

„Běžte domů, vyspěte se. Sejdeme se v bytě oběti v osm nula nula. Zjistěte, jestli Feeney může postrádat McNaba, aby tam zkontroloval elektroniku.“

„Dobře.“ Peabodyová si promnula unavené oči. „Taky už pojedete domů?“

„Ještě si chci promluvit s techniky a s Řachou, potom ano.“

Vrátily se do hlavního sálu a Eva se rozhlédla. Ženy, které obklopovaly Shaunu jako bodyguardky, právě odcházely. „Víc toho tady dneska v noci udělat nemůžeme.“

Promluvila si s techniky, zamířila k zadnímu vchodu a vyšla ven.

Podívala se na obě strany krátké vedlejší uličky, kde právě dva technici v bílých ochranných oblecích procházeli obsah popelnice.

Bylo to jednoduché, pomyslela si.

Někdo prostě za horké, vlhké letní noci zatočil do téhle uličky s černým kufříkem. Dala mu ten elektronický klíč předem?

Nejspíš. Pravděpodobně ano, protože při výletu na dámy přibližně hodinu a čtvrt před smrtí měla doprovod.

Ale proč? Kdyby chtěla, aby jí někdo přinesl ten kufřík, proč prostě nepřišla někdy během večera k zadním dveřím a nepřevzala kufřík tam? Díky, kámo.

Na to zatím Eva nedokázala odpovědět. Ale jestli Erin původně měla takový plán, opustila ho.

Každopádně svěřila kufřík a přístup do hodinového pokoje osobě, kterou znala. A které věřila.

Vrah byl v tom pokoji. Možná ji přesvědčil, aby ho tam pustila. Nebo tam na ni čekal.

Eva vešla zpátky dovnitř.

„Čekal uvnitř. Nemohla s jistotou vědět, kdy se jí podaří nepozorovaně vyklouznout – jak dokázala Deckerová při té cestě na toalety. Nemohla žádat, aby na ni někdo čekal v zadní uličce bůhvíjak dlouho.“

Došla k pokoji. Tlumené osvětlení, zvukotěsný. Vrah by se dostal dovnitř během několika vteřin.

I tak to bylo riskantní.

Vrátila se do klubu, kde zůstali už jen Řacha s Roarkem. Seděli u baru a vypadalo to, že přešli na vodu.

„Technici jsou skoro hotoví,“ oznámila Řachovi. „Jdi domů. Zamknou to tady a zapečetí.“

„Na jak dlouho mě zavřete? Nevychítám ti to,“ dodal. „Jenom to potřebuju vědět.“

„Zítřka nech zavřeno. U toho pokoje mi dej ještě jeden den navíc. Jestli narazíme na něco, kvůli čemu to bude potřeba prodloužit, ozvu se ti. Ale nečekám to.“

„Budeš mě informovat?“

„Ne.“

Když na ni přimhouřil oči, oplátila mu stejnou mincí.

„Nemůžu a nebudu. Jestli budeme mít otázky, které bys mohl zodpovědět, položíme ti je. Jestli získáme informace, které bys mohl nějak rozvést, zeptám se tě. Jinak nemůžu a nebudu.“

Sklopil oči ke své sklenici a potom se podíval na Roarkea. „Dals to dohromady s pořádně tvrdou hubenou bílou holkou.“

„To ano. A je to taky jeden z důvodů, proč zjistíš, kdo zabil tvoji kamarádku a kdo k tomu využil tvůj podnik.“

„To je asi fakt.“ Vstal. „Vymyslíš pro mě nějaký to zabezpečení?“

„Vymyslím, ano.“

„Tak dobře. Do hajzlu, asi pudu domu.“

Eva se dívala, jak odchází, a potom se otočila k Roarkeovi. „Tak dobře. Myslím, že půjdeme taky.“

Zvedl se a vzal ji za ruku. „Cestou mi můžeš říct, co si o tom myslíš.“

„Něco si myslím, něco vím,“ řekla, když vyšli na ulici. Mělké kaluže mezitím vyschly a teplý vzduch jakoby vstřebal veškerou vlhkost do poslední kapky. „Vím, že vrah byl v tom pokoji. Podle mě v něm čekal, když tam vešla oběť. Vím, že vrah přinesl ten kufřík. Myslím, že našla způsob, jak mu předat elektronický klíč, aby to šlo. Jelikož ho vyzvedla kolem poledne, měla na předání spoustu času. To mi napovídá, že vraha znala a věřila mu natolik, že mu prozradila to svoje velké tajné překvapení. Musela, protože ten kufřík nemá zámek.“

Nastoupila do auta a natáhla si nohy.

„Vím, že vrah přišel připravený zabíjet, a myslím, že ji napadl rychle a zezadu. Navíc nebyl dost chytrý, aby odnesl kufřík a zamkl dveře. K čemu ho tam nechávat? Jenom díky tomu máme od čeho se odrazit. Proč nezamknout dveře, aby trvalo delší dobu, než najdou tělo?“

„Panika?“ navrhl Roarke.

„To je můj první dojem, a jestli je to tak, šlo s nejvyšší pravděpodobností o jeho první vraždu. Pokud víme – takže to zatím nemůžu dát s klidným svědomím do kolonky jistot –, nikdo z rozlučkové oslavy nepřišel do Klubu vyděděnců s kufříkem, jenže bez kamer nad dveřmi to není stoprocentní. Navíc oběť mohla jedné z nich dát ten elektronický klíč už dřív.“

„V takovém případě by vražedkyně vešla zadem, odnesla kufřík do pokoje a připojila se k oslavě.“

„Možná. Ale proč by si pak Albrightová nevzala ten klíč zpátky? Nemůžeme se jí zeptat, takže to musíme vzít

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ty budeš další.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.